

1

– Hvad så, deromme på bagsædet, hvad tænker du på? spørger far og kigger i bakspejlet.

Jeg møder hans øjne i spejlet og siger: – Ikke noget.

Vi kommer hen til hjørnet ved tankstationen og drejer til højre. Det er her, man drejer til højre, hvis man skal til Forstorgård, og til venstre, hvis man skal til Savsmuldshuset. Nu drejer vi mest til højre.

Voksne spørger altid børn, hvad de tænker på. Men jeg tror, de ville blive urolige, hvis børnene virkelig fortalte det. Hvis man for eksempel er tre år gammel, og det blæser, kan man ikke bare stirre ud mod horisonten og sige: ”Jeg står og tænker på, hvor vinden kommer fra.” Så er det bedre at sige, at man leger helikopter. Og når man er fem år, skal man ikke spørge for meget om døden eller om fossiler, for voksne kan ikke lide at tænke på døden eller på, at mennesker i eventyr bliver gamle, eller at Jesus døde på korset. Da jeg var lille, troede jeg, at mors mormor var blevet til et fossil, fordi hun var død for længe siden. Men nu ved jeg, at bregner, snegle og dinosaurer kan være fossiler, men ikke en mormor eller et menneske.

Når en voksen tror, at barnet på bagsædet sidder og tæller modkørende lastbiler eller bogstaver på vejskiltene, eller leger at pegefingrene er prinsesser, så tænker barnet måske i virkeligheden på den voksnes konturer eller på tiden.

Jeg har tænkt meget over tiden. Jeg har grå celler i min

hjerne, ligesom Hercule Poirot. Dem bruger jeg til at tænke over, hvordan tiden skrider frem og læger. Voksne siger, at tiden læger alle sår, og det betyder, at det, der er sket, bliver til et minde, som man så får sværere og sværere ved at huske. Når man til sidst knapt kan huske noget, er det læget.

Jeg vil bare ikke have, at det skal være svært for mig at huske mor. Jeg vil huske hende rigtigt, uden flyvemaskine, uden splinter af is, uden hul i verandataget. Sådan som mor var normalt.

MOR NORMALT. Mor går omkring i skindtøfler og fars store sweater. Hun laver en rede til mig i sofahjørnet. Hun pakker mig ind i dynen, før hun går over i skuret efter brænde. Hun giver mig tøj på foran kakkelovnen. Hun åbner ovnlugerne, varmer tøjet ved flammerne og ryster kulden ud af det. Derefter klæder hun mig af og på, så hurtigt som muligt. Hun skovler sne med sin blå tophue på og tør fingrene op igen på tekruset.

Sådan er mor normalt.

Far siger, at det med, at tiden læger, er noget forbandet ævl. Sådan siger man kun, hvis man ikke forstår noget som helst, og aldrig har prøvet det selv. Og mine grå hjerneceller tænker, at far nok har ret, for der er ikke noget, der er læget, ikke endnu i hvert fald, selv om sommerferien er begyndt.

Så jeg sidder der på bagsædet og siger "ikke noget" og tænker over tidens lægende kraft og lover for en sikkerheds skyld mig selv at huske mor hver dag, før tiden når at læge alt for meget.

Vinduesviskerne fejer hen over forruden, og vores våde tøj får ruderne til at dugge. Far kører med fuld fart gennem en kæmpe vandpyt, han elsker, når vandet står ud til alle sider.

Det regner.

Det regner nærmest hver dag. Henne i skolen siger læreren, at vi altså ikke er lavet af sukker, basta. Vi tager regnbukser, regnfrakker og gummistøvler på og går ud i gården. Jeg tænker på sukkerbørn, der opløses i regnen. Det eneste, der ligger tilbage i gården, er noget sødt og klistret regntøj.

I Savsmuldshuset var far altid bange for, at taget skulle lække og loftet mørne, og at alt pludselig ville være for sent. Mor sagde at far overdramatiserede og gjorde alting større, end det var.

Men nu er alting stort. Og far lægger næsten ikke mærke til, at det regner. Nu kan han finde på at save grene af træerne i regnvejr og blive helt gennemblødt, men så siger faster: – Lad ham bare bruge sine kræfter.

Nu bliver jeg hentet fra skole hver dag i bil. Da vi boede i Savsmuldshuset, hentede mor mig kun, når det regnede. Hun lugtede af cigaretrøg efter arbejdsdagen. Hun havde knappenåle i skjortekraven, maling på fingrene og håret snurret op i en praktisk knold.

MOR PÅ ARBEJDE. Mor arbejder under jorden. Der lugter af støv, røg og gammelt tøj, og der er fyldt op fra gulv til loft. Hun har en stor gylden saks, som hun bruger til at klippe stof med, og på håndledet har hun en fløjlsplade fuld af knappenåle. Hun har én lang negl, som hun trækker folderne i stoffet skarpt op med. En blyant stikker ud af hendes hårknold.

Ingen må røre min mors saks. Før sengetid hænger hun den op på en krog.

Sådan er mor på arbejde.